

ББК 86

Мал 18

Маліноўскі Яўген

Парусія: псіхалогія прысутнасці. — Баранавічы : Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны”, 2007. — 260 с., іл.

ББК 86

© Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы
імя Францішка Скарыны” 2007
© Афармленне Уладзімір Гундар

Прыісці да свабоды веры

Грамдова

Шаноўнае спадарства! Вы троемаце ў руках кнігу баранавіцкага грэка-каталіцкага святара айца Яўгена Маліноўскага “Парусія: псіхалогія прысутнасці”. Артыкулы з гэтай кнігі пэўна час доўжваліся на старонках мясцовай газеты “Інтэгрес” і мелі вялікі водгук у грамадстве. Сябры і сястры з уніяцкай парафіі вырашылі сабраць ў адзінае зборнік тэкстаў, каб напісанае настаяцелем баранавіцкага прыходу св. Мятоды Беларускай Грэка-Каталіцкай Царквы, надкаваць суцэльнай кнігай.

У мінулым стагоддзі ўніяцкі святар Леў Гарошка, які ў гады Другой сусветнай вайны кіраваў у Баранавічах медычнай школай, напісаў кнігу “Навука і рэлігія”. Аўтар абвяргаў савецкія тэзісы аб шкоднасці рэлігіі, нясутнасці веры ў Бога і навуку, пераканаўча даказваў, што большыя вучоныя ў аграмаднай большасці былі веруючымі людзьмі. Традыцыі архімандрыта Льва Гарошкі жывуць і працягваюцца сённяшнімі ягонымі пасьцежнікамі.

Кніга айца Яўгена Маліноўскага “Парусія: псіхалогія прысутнасці” – гэта першы вопыт псіхалогічнага абагульнення рэлігійнай і палітычнай практыкі. Хацеў бы адзначыць, што гэтую тэму сучасныя навукоўцы і святары дэліканта абыходзяць, “пераканаўча” спасылваючыся, што сапраўдная рэлігія па-за палітыкай. Пэўна яно так і ёсць у дэмакратычным грамадстве, але не ў нас. Трэба прызнаць мужнасць уніяцкага святара, які ў сваіх разважаннях пра Бога і існасць спалучае рэлігію і палітыку, псіхалогію і мастацтва. Праўда, айца Яўгена цікавіць не столькі сама палітыка, як правая свабода. І калі палітыка перашкаджае свабодзе, то трэба аб гэтам смела казаць. Але на такі крок сёння здольны не кожны чалавек.

Беларуская дзяржава Вялікае княства Літоўскае было прававой дзяржавай, у якой панавала воля і талерантнасць. Прыгонныя сяляне і стараверы сотнямі тысячаў беглі сюды з Расеі ад дэспатызму. Пераследаванія на радзіме ардын-

П.17. Выбары	78
П.18. Палітыка	81
П.19. Жэрабя кінута	85
П.20. Пост	88
П.21. Пасха	91
П.22. духоўнасць	93
П.23. Хараство	96
П.24. Быць	99
П.25. Тройца	102
П.26. Слава	105
П.27. Храм	108
П.28. Лішак	111
П.29. “Не хочу иметь ребенка...”	116
П.30. Радаснае ганенне	117
П.31. Вавілонская вежа галерэчаіснасці	123
П.32. Час асабістай прысутнасці	127
П.33. Выбранасць	131
П.34. Ад сектанцтва да еднасці	134
III	
ЭКЗІСТЭНЦЫЯ Выхавання	137
III.1. Успенне	138
III.2. Акмеалагічная персанажытыя узросці	142
III.3. Тэапсіхалагічны аспект прафесійнасці	150
III.4. Сямейная трапеза экумены	153
III.5. Прафесія	156
III.6. Прафесійны іц	160
III.7. Сямейная парусія: “Сем хлябоў і дзве рыбы”	164
III.8. Вяртанне да сябе	169
III.9. Інтэралог	172
III.10. У сям’і не без нарцыса	176

III.11. Любоў не раздражняецца	181
III.12. Ружанец у псіхічным развіцці дзіцяці	188
III.13. “Лебядзінае паляванне”	188
III.14. Містыка	189
III.15. Алтарна-педагагічныя раз’ясканні	192
III.16. Педагагічныя прычынны асаблівасці свабоды	196
IV	
ПСІХАПАГІЧНАЯ ПРОПАГАНДЗІ	203
IV.1. Псіхалагічны сэнс Евангелія	204
IV.2. Час казання	206
IV.3. Вызваленне спаралізаванага	208
IV.4. “Хан будучы усе адно”	210
IV.5. Суд Божы	215
IV.6. Суд Божы	218
IV.7. Навігацыя	221
IV.8. Экзарцызм, альбо выгнанне дэманаў	224
IV.9. Перамяненне Гасподняе	226
IV.10. Pietas – Шанаванне	228
IV.11. Не судзі	230
IV.12. Багацце ад Бога	232
IV.13. “Камень, адкінуты будаўнікамі”	234
IV.14. Падвышэнне Пачэснага і Жыццядайнага Кр’яжа	236
IV.15. Казанне на свята Андрэя Першапакліканага	240
IV.16. Шлюбная вячэра	243
IV.17. Старое віно і новая ахвяра	245
POST-PARTOR* – СПАДКАЕМЦА	249
ГЛАСАРЫЙ	251
ЛІТАРАТУРА	253

11.29. "Нэ хочу імeць рэбенка..."

Гэты лямант без подпісу я папрасіў адкаменціраваць сваю жонку, Любоў Кубанскую, дыпламаванага псіхолога, маці семярых дзяцей.

Тое, што жанчына павінна нараджаць дзяцей, прадпісана яе Боскай прыродай. Але ў пэўнай ступені функцыя дзетанараджэння залежыць ад устаноўкі: быць не горш за іншыя. Выйсці замуж, таму што так робяць сяброўкі. Нарадзіць дзіця таму што "так положена". Атрымліваецца, што чалавек жыве не дзеля вызначанай мэты, але звычайна, як жывуць усе, і так вучуць менавіта так.

Нарадзіць дзіця – значыць чымсьці ахвяраваць: свабодай перамяшчэння, кар'ерай, шматлікімі задавальненнямі. Калі ж жанчына чымсьці ахвяруе, то павінна ведаць, дзеля чаго. На гэта робіць. Недахоп веры ў поспех вядзе да адкінення жадання ахвяраваць. Тады не ўзнікае і жаданне нараджаць.

Хача і ў гэтых абставінах ёсць станоўчы момант. Калі жанчына свядома вырашае не мець дзяцей, яна робіцца вольнай. У першую чаргу вольнай ад дамінуючага меркавання мужчыны. І калі яна адчуе, што мужчына яе кахае, яна ранаці позна прыйдзе да нараджэння дзіцяці.

Лічачы, што нараджэнне дзіцяці павінна быць яе магчымасці дасягнуць кар'еры, атрымаць пэўныя задавальненні, жанчына папярэджае падзеі. Гэта адбываецца таму, што, магчыма, ёй не хапіла пэўнай эмацыянальнай падтрымкі ў сваёй сям'і. Яна лічыць, што дзеці не прыносяць ёй менавіта тых задавальненняў, якія яна можа сабе сабе зарацаваць. Пры гэтым, вызначаючы, нараджаць альбо не нараджаць, жанчына бярэ на сябе роль судзі, Бога. Кожная жанчына, здольная любіць, павінна зразумець, што не мае права вырашаць, нарадзіцца дзіцяці альбо не.

Жаданне нарадзіць – важны момант узросту. Дзеці не могуць мець дзяцей. Калі перайсці ад гульні "в дочки-матери" да дарослага выбару трэба мець жыццёвы досвед. Калі чалавек не хоча мець дзяцей, дык ён яшчэ не дарос да гэтага.

На гэтым этапе, калі жанчына свядома адмаўляецца ад нараджэння дзяцей, значыць у ёй адчувальны недахоп творчага патэнцыялу, бо выхаваць, адукаваць чалавека, гэта і значыць яго стварыць і вобраз і падабенства Божае.

